

Tisztelt vendégeink! Kedves Diákok!

Nagy tisztelettel köszöntök mindenkit iskolánk talán legfontosabb eseményén, a tizenkettedikeseink ballagásán. Azért érzem a legfontosabbanak ezt a napot, mert ma engedünk útjára egy újabb évfolyamot, ma bocsájtunk szárnyaira 84 diákot.

Kedves Ballagók!

Alig néhány hét telt el a nagykorúsítási ünnepség óta, s máris elérkezett ez a nap, amikor értetek öltözött ünneplőbe az iskola, miattatok jöttek el szülők, rokonok, ismerősök. Számotokra is nagy jelentőségű ez az esemény, hiszen lezárjátok életetek egy, ha néha nem is így éreztétek, gondtalan szakaszát.

Nagy utat tettetek meg, míg a megilletődött gólyából öntudatos érettségizővé, felnőtté váltatok. Talán még emlékeztek az első találkozásokra. Sok közös élmény, közös siker, és közös kudarc alakította, formálta kisebb vagy nagyobb közösségeket.

Nemcsak a tanítási órák alakítottak titeket. Gondoljatok a farsangi bálra, vagy akár a gólyabál megszervezésére. Emlékezzetek a kicsik örömére, mikor a Mikulás és krampuszai megajándékozták őket. Vagy a tapsra a szalagavató ünnepségen. Matekkal, kémiával, vagy más tantárggyal össze nem függő feladatokat oldottatok meg együtt, egymás képességeit kiegészítve. Az ilyen alkalmakkor sok esetben nem is az eredmény, hanem maga az együttműködés, együtt dolgozás volt a fontos.

Az iskola a tárgyi tudáson kívül mást is adott. Azt a tudást, amivel bármilyen helyzetben megálljátok majd a helyeteket. Azt igyekezett megtanítani, hogy bármikor alkalmazkodni tudjatok az új környezethez, tanuljatok a saját tapasztalataitokból, tudjatok érvelni, kiállni, ha kell harcolni az igazatokért.

Sokan Goethevel együtt valljuk:

„...A gyermekeknek két dolgot kell adnunk. Gyökereket és szárnyakat. Gyökereket, amelyek tartást adnak, hogy tudják hova tartoznak, de ugyanígy szárnyakat is, amelyek az egyiket a kényszereitől és előítéleteitől szabadítja meg, a másiknak lehetőséget adnak új utakat bejárni.”

Mindenkinek tehetsége, lehetősége, munkája, ambíciója szerint.

És a kapu ehhez az új úthoz, a továbbtanuláshoz a közelgő érettségi. Mert számot kell adni arról, hogy mit is értetek el, mivel gyarapodtatok ebben az elmúlt négy évben. Milyen eredményes volt a ti, a pedagógusok, és a mi közös munkánk.

Kedves Szülők!

Jól tudom, az elmúlt négy év önöket is sokszor nehézségek elé állította. A helyes út megmutatása és elfogadtatása néha komoly erőpróba volt. A rendszeres, mindennapi tanulásra való rászorítás több esetben csak kísérlet maradt. Sokszor szülő és osztályfőnök összefogására volt szükség, hogy jobb belátásra bírják a makacs ifjút. Tudom, néha örömet szereztek, néha szomorúságot okoztak. De hát azért szülő a

szülő, mert a kritikus pillanatokban ott áll mellettük, a nehéz pillanatban tanácsot tud adni, lelket önteni a csüggedő tanulóba, és ugyanakkor kemény munkával biztosítani tudja az anyagi lehetőséget is.

Most egy olyan időszak következik, amikor ballagó diákjainknak a küzdelmeket egyre önállóbban kell megvívniuk, de ne feledjék, még nagyon sokszor támogatásra szorúlnak az élet nehézségeinek leküzdésében. Szükség lesz a biztató szóra, a korholásra, meghallgatásra. Azonban a nehézségek emlékei egy pillanat alatt eltűnnek majd, ha gyermekeik boldogan mesélik sikereiket, hálásan és mosolyogva tekintenek Önökre.

Köszönöm, hogy az elmúlt években mellettünk álltak, és segítették munkánkat és remélem, majd együtt örülünk gyermekeik sikereinek is.

Kedves Ballagó diákok!

Kívánom az iskola vezetősége és tantestülete nevében, hogy jövőbe vetett bizalommal és hittel lépjete ki az iskola kapuján. Munkátokat szerencse és siker kísérje. Ha szükségetek van segítségre, jó szóra, vagy csak meg akarjátok osztani örömeiteket, sikereiteket, az alma mater visszavár.

Fogadjatok el útravalóul egy Anatole France idézetet:

„Ahhoz, hogy nagy dolgokat vigyünk végbe, nem csupán cselekednünk kell, de álmodnunk is, és nem csupán terveznünk, de hinnünk is.”

Köszönöm, hogy meghallgattak, meghallgattatok, sok sikert kívánok az eljövő érettségi vizsgákhoz!

Hadnagy Éva,
igazgató